

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 15/2021-6

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 21. januára 2021 predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], vo veci namietaného porušenia bližšie nešpecifikovaných práv uznesením Krajského súdu v Bratislave sp. zn. E 1126217317 z 1. októbra 2020 a takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť [REDAKOVANÉ] o d m i e t a pre nesplnenie zákonom ustanovených náležitostí.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Skutkový stav veci a sťažnostná argumentácia

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 11. decembra 2020 doručená ústavná sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“), vo veci namietaného porušenia bližšie nešpecifikovaných práv uznesením Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. E 1126217317 z 1. októbra 2020 (ďalej len „napadnuté uznesenie“).

2. Z obsahu ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že na základe uznesenia Okresného súdu Bratislava I (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 31 Cb 2/2015 z 13. januára 2017 vykonateľného 8. februára 2017, ktorým bola v konaní o zrušenie rozhodcovského rozsudku sťažovateľovi uložená povinnosť náhrady vecných nákladov za fotokópiu žaloby a jej doplnenia, krajský súd uznesením zo 17. júna 2020 (ďalej len „uznesenie o nariadení výkonu rozhodnutia“) nariadil proti sťažovateľovi ako povinnému výkon rozhodnutia na uspokojenie prednostnej pohľadávky oprávneného, krajského súdu, justičnej pokladnice, vo výške 2,47 € zrážkami zo mzdy, resp. iných príjmov, ktoré nahrádzajú mzdu. Sťažovateľ podal proti uzneseniu o nariadení výkonu rozhodnutia sťažnosť, o ktorej rozhodol krajský súd napadnutým uznesením tak, že jeho sťažnosť zamietol.

3. Námietky sťažovateľa sú založené na tvrdení, že vymáhaná pohľadávka je nedôvodná, keďže na jej zaplatenie nemal byť zaviazaný sťažovateľ, ale jeho teta, ktorá v jeho mene podala žalobu o zrušenie rozhodcovského rozsudku. Sťažovateľ spochybňuje aj výšku vymáhanej pohľadávky, ktorá bola podľa jeho názoru okresným súdom úmyselne navýšená bez jej zdokladovania. Sťažovateľ namieta, že mu úmyselne nebolo doručené uznesenie o nariadení výkonu rozhodnutia, aby mu krajský súd znemožnil podať proti nemu sťažnosť, a rovnako mu nebolo doručené ani uznesenie o uložení poplatkovej povinnosti, ktoré okresný súd doručoval na nesprávnu adresu. Sťažovateľ považuje výkon rozhodnutia za protiústavný, keďže sa proti nemu už vedie jedno exekučné konanie a súbežne vedené dve exekučné konania právne predpisy a Ústava Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), podľa jeho názoru, nepripúšťajú.

4. Na základe uvedených argumentov sťažovateľ žiada, aby ústavný súd ústavnej sťažnosti v plnom rozsahu vyhovel, priznal mu porušenie jeho bližšie nekonkretizovaných ústavných práv a napadnuté uznesenie krajského súdu v spojení s uznesením o nariadení výkonu rozhodnutia zrušil, pretože je „*v rozpore so spravodlivosťou a právnou istotou*“, a zaviazal krajský súd, justičnú pokladnicu, aby mu vrátil 2,47 €, ktoré od neho neprávom vymohol.

II.

Relevantná právna úprava

5. Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

6. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

7. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon. Týmto zákonom je zákon č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

8. Podľa § 34 ods. 1 zákona o ústavnom súde navrhovateľ musí byť v celom konaní zastúpený advokátom, ak odsek 2 alebo § 35 neustanovuje inak.

9. Podľa § 42 ods. 2 písm. f) zákona o ústavnom súde návrhom na začatie konania je sťažnosť fyzickej osoby alebo právnickej osoby podľa čl. 127 ústavy.

10. Podľa § 43 ods. 1 zákona o ústavnom súde návrh na začatie konania okrem všeobecných náležitostí podania podľa § 39 musí obsahovať aj dátum narodenia navrhovateľa, ak ide o fyzickú osobu, identifikačné číslo navrhovateľa, ak ide o právnickú osobu, bydlisko alebo sídlo navrhovateľa, označenie subjektu, proti ktorému návrh smeruje, akého rozhodnutia sa navrhovateľ domáha, odôvodnenie návrhu a navrhované dôkazy.

11. Podľa § 43 ods. 3 zákona o ústavnom súde k návrhu na začatie konania podanému navrhovateľom musí byť pripojené plnomocenstvo na zastupovanie navrhovateľa advokátom. V plnomocenstve sa musí výslovne uviesť, že navrhovateľ udeľuje zvolenému advokátovi splnomocnenie na zastupovanie pred ústavným súdom.

12. Podľa § 56 ods. 1 zákona o ústavnom súde ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon v § 9 neustanovuje inak.

13. Podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže na predbežnom prerokovaní bez ústneho pojednávania uznesením odmietnuť návrh na začatie konania,

- a) na prerokovanie ktorého nemá ústavný súd právomoc,
- b) ktorý je podaný navrhovateľom bez zastúpenia podľa § 34 alebo § 35 a ústavný súd nevyhovел žiadosti navrhovateľa o ustanovenie právneho zástupcu podľa § 37,
- c) ktorý nemá náležitosti ustanovené zákonom,
- d) ktorý je neprípustný,
- e) ktorý je podaný zjavne neoprávnenou osobou,
- f) ktorý je podaný oneskorene,
- g) podľa § 42 ods. 2 písm. f), g), q), r), t) alebo písm. v), ktorý je zjavne neopodstatnený.

14. Podľa § 56 ods. 3 zákona o ústavnom súde ak má návrh na začatie konania uvedený v § 42 ods. 2 písm. f), g), i) až l), n), q), r) a w) odstrániteľné nedostatky, môže ústavný súd vyzvať navrhovateľa, aby v určenej lehote tieto nedostatky odstránil. Ak účastník konania v určenej lehote nedostatky neodstráni, ústavný súd návrh na začatie konania odmietne. Na nedostatky návrhu na začatie konania uvedeného v § 42 ods. 2 písm. a) až e), h), m), o), p) a s) až v) ústavný súd navrhovateľa neupozorňuje.

15. Podľa § 123 ods. 1 zákona o ústavnom súde ústavná sťažnosť musí okrem všeobecných náležitostí návrhu na začatie konania podľa § 43 obsahovať

- a) označenie toho, kto podľa sťažovateľa porušil jeho základné práva a slobody,

- b) označenie právoplatného rozhodnutia, opatrenia alebo iného zásahu, ktorým podľa sťažovateľa boli porušené jeho základné práva a slobody,
- c) označenie základných práv a slobôd, ktorých porušenie sťažovateľ tvrdí,
- d) konkrétne skutkové a právne dôvody, pre ktoré malo podľa sťažovateľa dôjsť k porušeniu jeho základných práv a slobôd.

III.

Ústavnoprávne východiská v judikatúre ústavného súdu a samotné posúdenie vecí ústavným súdom

16. Ústavný súd konštatuje, že návrh sťažovateľa na začatie konania v predloženej podobe nespĺňa náležitosti, ktoré pre uplatnenie právomoci ústavného súdu ustanovuje ústava a zákon o ústavnom súde. Sťažovateľ v návrhu vôbec nekonkretizuje, ktoré základné práva a slobody mali byť napadnutým rozhodnutím všeobecného súdu porušené (požiadavka plynúca z čl. 127 ústavy a § 123 zákona o ústavnom súde). Návrh neobsahuje kvalifikovaný petít, resp. návrh, akého rozhodnutia sa sťažovateľ domáha, ktorý by slúžil ako východisko pre vymedzenie predmetu konania pred ústavným súdom (požiadavka plynúca z § 43 ods. 1 zákona o ústavnom súde). Návrh na začatie konania vykazuje aj nedostatok spočívajúci v tom, že k nemu nebolo pripojené plnomocenstvo na zastupovanie sťažovateľa advokátom podľa § 43 ods. 3 zákona o ústavnom súde.

17. V danom prípade ústavný súd nepovažoval za potrebné vyzývať sťažovateľa na odstránenie uvedených nedostatkov, keďže by to bolo neúčelné a nehospodárne z dôvodu, že aj v prípade, ak by sťažovateľ podal ústavnú sťažnosť, ktorá by spĺňala všetky zákonom ustanovené náležitosti, a zároveň by bol v konaní pred ústavným súdom zastúpený kvalifikovaným právnym zástupcom, neprinieslo by to pre sťažovateľa vecne iný výsledok.

18. Obsah ústavnej sťažnosti sa totiž už v predloženej podobe javí ako zjavne neopodstatnený, a teda zakladá dôvod odmietnutia ústavnej sťažnosti podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde. Sťažovateľ totiž v predloženej ústavnej sťažnosti uvádza totožné námietky, aké uviedol v sťažnosti proti uzneseniu o nariadení výkonu rozhodnutia

a s ktorými sa krajský súd v napadnutom uznesení riadne a vyčerpávajúcim spôsobom vysporiadal, pričom dospel k záveru, že sú splnené všetky predpoklady na nariadenie núteného výkonu rozhodnutia. Krajský súd sa podrobne vyjadril ku všetkým námietkam sťažovateľa, uviedol, akým spôsobom okresný dospel k výpočtu vecných nákladov predstavujúcich vymáhanú pohľadávku, aj na základe, akého právneho predpisu zaviazal sťažovateľa na jej zaplatenie. Krajský súd sa vyjadril aj k ničím nepodloženým tvrdeniam sťažovateľa, že je oslobodený od súdnych poplatkov, a teda nemal byť zaviazaný na ich úhradu, ako aj k tomu, že na zaplatenie súdneho poplatku mala byť namiesto neho zaviazaná tretia osoba. Rovnako krajský súd sťažovateľovi ozrejmil, že vedenie inej exekúcie proti sťažovateľovi ako povinnému nezakladá neoprávnenosť nariadeného výkonu rozhodnutia, keďže suma životného minima na sťažovateľa je ako nepostihnuteľná zachovaná. Námietka sťažovateľa o nedoručení uznesenia o nariadení výkonu rozhodnutia je vyvrátená tým, že sťažovateľ podal proti tomuto rozhodnutiu v zákonnej lehote sťažnosť, o ktorej rozhodol krajský súd samotným napadnutým uznesením. Napadnuté uznesenie krajského súdu je tak z pohľadu ústavného súdu zrozumiteľne a ústavne akceptovateľným spôsobom odôvodnené a nie je mu možné vytýkať nepreskúmateľnosť alebo svojvoľnosť, teda postup, resp. závery, ktoré by nemali oporu v zákone.

19. Nad rámec ústavný súd považuje za vhodné poukázať aj na skutočnosť, že sťažovateľ sa uchádzal o ústavnú ochranu svojich práv sťažnosťou podľa čl. 127 ods. 1 ústavy v právnej veci, ktorej predmetom je suma 2,47 €. Z tohto hľadiska ide nepochybne o právnu vec, ktorú možno označiť aj ako bagateľnú. Opodstatnenosť sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy v takýchto veciach prichádza do úvahy iba v prípadoch extrémneho vybočenia zo štandardov uplatňovaných v rozhodovacej činnosti všeobecných súdov, ktoré by mohli mať za následok porušenie ústavou garantovaných základných práv (m. m. IV. ÚS 358/08, IV. ÚS 94/2014, III. ÚS 529/2014, II. ÚS 468/2015, II. ÚS 357/2015), resp. v prípadoch, ak pôjde o takú intenzitu zásahu, ktorá kolide s podstatou a zmyslom základných práv a slobôd (pozri nález Ústavného súdu Českej republiky sp. zn. III. ÚS 1996/13, bod 27). Vychádzajúc z námietok sťažovateľa a napadnutého uznesenia krajského súdu je zrejmé, že v tomto prípade o takúto vec nejde, čo by predstavovalo ďalší

dôvod na odmietnutie ústavnej sťažnosti bez jej ďalšieho vecného prieskumu ako zjavne neopodstatnenej.

20. Z uvedených dôvodov ústavný súd odmietol ústavnú sťažnosť podľa § 56 ods. 2 písm. c) zákona o ústavnom súde pre nesplnenie zákonom ustanovených náležitostí (uvedený dôvod je primárny, a teda pre podstatu rozhodnutia určujúci).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 21. januára 2021

Peter Molnár
predseda senátu